

Úsmev a radosť

Prvý úsmev je úsmev Boha. Radosť, s ktorou Stvoriteľ hľadá na svoje tvory, by mala byť pevným základom nášho pokoja. Článok od Carla de Marchiho, vikára Opus Dei pre stredné a južné Taliansko.

30.09.2019

„Nemôžete hlásať evanjelium a tváriť sa pri tom ako na pohrebe“.

Provokatívne slová pápeža Františka nie sú iba obyčajný vtip, pretože myšlienka, že by kresťania nemali vyzerať smutne, nie je ničím novým.

Už Nietzsche povedal: „Museli by mi zanôtiť lepšiu pesničku, aby som uveril v ich Spasiteľa. Jeho učeníci by museli vyzerať trochu spasiteľnejšie.“

Ako sa ale máme usmievať, keď máme v živote toľko problémov, práce, malých ťažkostí a veľkého utrpenia?

Prvý úsmev je najdôležitejší: „Nech Pán rozjasní nad tebou svoju tvár“ a ďalej „Radosť z Pána bude vašou silou“, hovorí Biblia. Prvý úsmev je úsmev Boha. Radosť, s ktorou Stvoriteľ hľadá na svoje tvory, by mala byť pevným základom nášho pokoja.

Nie je to však neúctivé predstavovať si Boha, Pána vesmíru, ako sa usmieva? „Čím viac Boha rozosmieваме, tým nás má radšej,“ hovorí postava v jednej z poviedok Raya Bradburyho. „Nikdy som si nemyslel, že Boh má zmysel pre humor“, povedal ktosi. Prvá postava

na to pohotovo odpovedá: „Stvoriteľ vtákov, pŕstosa a Ľloveka? Ale no tak!“

Druhý úsmev je ten, ktorým sa pozerám sám na seba, bez toho, aby som pritom zabúdal na svoju ľudskú prirodzenosť a na svoje chyby. Tie nemusia byť nutne chybami, a nemali by sa preto brať príliš vážne. Môj Stvoriteľ ma miluje takého, aký som. Keby totiž chcel, aby som bol iný, stvoril by ma inak.

„Vedieť na živote vnímať jeho vtipnú stránku a radostný rozmer a nebrať veci príliš tragicky,“ povedal raz Benedikt XVI., „je pre moju službu veľmi dôležité, ba povedal by som, priamo nevyhnutné. Jeden spisovateľ kedysi povedal, že anjeli môžu lietať preto, že sa neberú príliš vážne. Možno by sme mohli tiež trochu lietať, keby sme si nemysleli, že sme také dôležití.“

Úsmev je úkonom pokory; znamená, že prijímam seba i svoj spôsob života v pokoji a v mieri žijem tam, kde som, bez toho, aby som sa bral príliš vážne. G. K. Chesterton povedal:

„Vážnosť nie je čnosť. Bolo by herézou, ale veľmi rozumnou herézou tvrdiť, že vážnosť je nerest. Je to prirodzená, avšak úpadková tendencia, pretože brať sám seba vážne, je to najľahšie, čo človek dokáže. Je oveľa ľahšie napísať dobrý úvodník do Times, než vymyslieť dobrý vtip pre Punch. Slávnosť totiž vyplýva z ľudskej povahy celkom prirodzene, kým smiech je skok. Je ľahké byť ťažkým: je ťažké byť ľahkým. Satan padol váhou vlastnej vážnosti.“

Tretí úsmev je dôsledkom obidvoch predchádzajúcich. Je to úsmev, s ktorým vítam druhých ľudí, obzvlášť tých, s ktorými žijem a pracujem. Dávam im najavo, že ich mám rád a že neprikladám veľkú váhu chybám

a nezhodám. Keď Matka Tereza z Kalkaty preberala Nobelovu cenu, prekvapila prítomné publikum svojím radostným úsmevom a návrhom: „Usmievajte sa na seba, urobte si na seba v rodine čas.“

Šaty, úsmev a chôdza ukážu, aký človek je,“ hovorí sa v knihe Sirachovho syna. Úsmev naozaj môže byť tým znamením, podľa ktorého môžu ostatní spoznať kresťana.

Carlo De Marchi

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/usmev-a-radost/](https://opusdei.org/sk-sk/article/usmev-a-radost/)
(27.03.2025)